

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ

ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਦੀ ਕਥਾ

ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ

ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ

Parbathan of:-

H.H. SHRI SATGURU JAGJIT SINGH JEE

**BE GURU'S SIKH-SINGH-KHALSA-KOOKA
BE TRUTHFUL, MERCIFUL
BE NON-VIOLENT, TOLERANT
BE VEGETARIAN – ORGANIC
BE PEACE-LOVER – PEACEFUL**

**H.H. Shri Satguru Jagjit Singh Ji Library
36 Margery Park Road
Forest Gate, London E7 9JY**

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਲਾਲੋ

ਕਥਾ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਦੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਇਕ ਮਾਈ ਨੇ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਓ ਖਬਰ ਲਓ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੈਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਕ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ਰੋਂਦੀ ਹੈ । ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਮਾਈ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ? ਪਾਸੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੱਖ ਮੁੜ ਆਇਆ । ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਾਈ

ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਿਚਰ ਤੀਕ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਤਿਚਰ ਤੀਕ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਨਾ ਰੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਂ ਰੋਵੇਗੀ। ਪੁੱਤਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਅਗੇ ਨਾ ਮਰੇਗਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ। ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਬੇੜੀਆਂ ਪਾਇ ਕਰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ।

ਕਈ ਕੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਆਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਪਿੰਜਰੇ ਵਲ ਪਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਤੜਫਦਾ ਸੀ। ਐਸਾ ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਅਰਜ਼

ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦਇਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ
 ਬੜੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋ ਅਰ ਆਪਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਇਹ
 ਬਾਲਕ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਕਰਕੇ ਧੁਪ ਵਿਚ ਤੜਫ
 ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਦੇਵੀਏ । ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਇਹ
 ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ । ਭਾਈ
 ਲਾਲੋ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ
 ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤੂੰ ਜਾਨ ਭਾਈ ਛਕਾ ਦੇਇ ।

ਜਦ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਨੂੰ
 ਜਾਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਸ ਬਾਲਕ
 ਨੂੰ ਛਡ ਦੇਵੋ । ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨ
 ਕਰ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਛਡ ਦਿਤਾ ਤੇ
 ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਈ ਇਹ ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਹੈ
 ਛਡਣਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਹਥ ਜੋੜ
 ਕੇ ਕਿਹਾ ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤਦ ਬਚਨ
 ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਕਰਕੇ ਨਾ ਜਾਣੀ ਇਹ

ਤੇਈਆ ਤਾਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ ਨਾਲ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪਿੰਡ ਕੋਲ ਆਏ ਉਥੇ ਇਕ ਤਾਲਾਬ ਪਰ ਧੋਬੀ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਹੈ ਮੈਥੋਂ ਤਾਂ ਤੁਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਚਲ ਪਿੰਡ ਚਲਨੇ ਹਾਂ ਉਥੇ ਤੈਨੂੰ ਖੀਰ ਖੰਡ ਦਾ ਭੋਜਨ ਛਕਾਵਾਂਗੇ, ਏਥੋਂ ਕੀ ਖਾਵੇਂਗਾ। ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰਾ ਏਥੇ ਭੋਜਨ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਪ ਹੁਕਮ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਖਾਇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਵ ਸਨ ਉਹ ਉਥੇ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜਾਹ ਭਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਇ ਆ। ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਤੇਈਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦੋ ਤਿੰਨ ਘੜੀਆਂ ਪਿਛੋਂ ਉਤਰਿਆ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਨੂੰ ਤੇਈਏ ਨੇ ਖੱਪਰ ਲਹੂ
 ਦਾ ਭਰਕੇ ਵਿਖਾਲ ਕੇ ਪੀਤਾ ਉਪਰੰਤ ਧੋਬੀ
 ਹਛਾ ਕੀਤਾ ਇਹ ਕੰਤਕ ਦੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
 ਜੀ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ
 ਕਿ ਇਹ ਭੋਜਨ ਅਸਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ।
 ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਨੇ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਚਲ
 ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੈਦ ਖਾਨੇ ਛੱਡ ਆਈਏ
 ਤੈਨੂੰ ਆਪਾਂ ਕਿਉਂ ਲਿਆਵਨਾ ਸੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਬੁਰੀ
 ਬਲਾ ਹੈਂ । ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਈਆ ਡਰਿਆ
 ਕਹਿਣ ਲਗਾ, ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਉਥੇ ਨਾ ਖੜੋ, ਕਿਰਪਾ
 ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੋ ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ
 ਕਦੀ ਨਾ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ
 ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ
 ਮੰਨੇਗਾ ?

ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਧਰਮ
 ਹੋਇਆ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਾਖੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਤੇ
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵਾਂਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ

ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਉਣੀ। ਸੋ ਮੈਂ ਸਾਖੀ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ
ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗਾ।

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਇਸ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗਾ।

ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ।
ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਰੋਟ ਦੇਵਣਾ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ

ਉ ਆ ਈ ਸਾ ਹਾ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਸੀ ॥ ਆਤਮ ਸੁੱਧ
ਅੱਕ੍ਰੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਈਸ ਜੀਵ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨ
ਜਾਨੇਂ ॥ ਸਾਧ ਚੋਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨੇਂ ॥ ਹਸਤੀ
ਚੀਟੀ ਤ੍ਰਿਣ ਲੋ ਆਵੇਂ ॥ ਏਕ ਅਖੰਡਤ ਬਸੈ
ਅਨਾਦੇ ॥੧॥

ਕਾ ਖਾ ਗਾ ਘਾ ਛਾ ॥

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਅਕਰਤਾ ਕਹੀਏ ॥ ਭਾਨ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਗਤ ਸਿਉ ਲਹੀਏ ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਛੁ
ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ ॥ ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਅਦ੍ਵੈਤ ਅਲੇਖੰ ॥
ਗਾਤ ਗ੍ਰਾਮ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ॥ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ
ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ॥ ਘਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਦਾ
ਅਖੰਡਤ ॥ ਛਿਆਨ ਬੋਧ ਪਰਮਾਤਮ ਪੰਡਤ ॥੨॥

ਚਾ ਛਾ ਜਾ ਝਾ ਵਾ ॥

ਚਾਪ ਗਜਾਨ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਛਾਯਾ
ਦੈਤ ਸਗਲ ਉਠ ਭਾਜੈ ॥ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ
ਸਖੋਪਤ ਤੁਰੀਆ ॥ ਆਤਮ ਭੂਪਤ ਕੀ ਇਹ
ਪੁਰੀਆ ॥ ਝੁਨਤਕਾਰ ਅਨਹਦ ਘਨਘੋਰੰ ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਭੀਤਰ ਅਤਿ ਛਬ ਜੋਰੰ ॥ ਵਾਣਤ ਜੋਗੀ
ਇਹ ਰਸ ਬਾਤਾ ॥ ਸੋਹੰ ਸਬਦ ਅਮੀ ਰਸ
ਮਾਤਾ ॥੩॥

ਟਾ ਠਾ ਡਾ ਢਾ ਣਾ ॥

ਟਾਰਨ ਭ੍ਰਮਨ ਅਘਨ ਕੀ ਸੈਨਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਦੈਨਾ ॥ ਠਾਕਤ ਦੁਬਿਧਾ
ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੰ ॥ ਡਾਰਿ ਸੁਧਾ ਮੁਖ ਅਪਦਾ
ਹਰਣੰ ॥ ਢਾਪਤ ਦੈਤ ਅੰਧੇਰੀ ਮਨ ਕੀ ॥
ਣਾਸਤਿ ਗੁਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਸਭ ਤਨ ਕੀ ॥੪॥

ਤਾ ਥਾ ਦਾ ਧਾ ਨਾ ॥

ਤਾਰਨ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਨਹਿ ਕੋਈ ॥ ਸੂਤਿ
ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਧ ਬਾਤ ਪਰੋਈ ॥ ਥਾਨ ਅਦੈਤ ਤਬੀ

ਜਾਇ ਪਰਸੈ ॥ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਗੁਰੂ ਪਗ ਦਰਸੈ ॥
 ਦਾਰਿਦ ਰੋਗ ਮਿਟੈ ਸਭ ਤਨ ਕਾ ॥ ਗੁਰ ਕਰਣਾ
 ਕਰ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਾ ॥ ਧੰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਕਤਿ ਕੇ
 ਦਾਤੇ ॥ ਨਾਨਾ ਨੇਤ ਬੇਦ ਜਸ ਗਾਤੇ ॥੫॥

ਪਾ ਫਾ ਬਾ ਭਾ ਮਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਸਾਂਤਿ
 ਸਿਧਾਂਤ ਕੀਓ ਬਖਯਾਨਾ ॥ ਫਾਂਸ ਕਟੀ ਦ੍ਵੈਤ ਗੁਰ
 ਪੂਰੇ ॥ ਬਾਜੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਤੂਰੇ ॥ ਬਾਣੀ
 ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਭਯੋ ਮੇਲਾ ॥ ਭੰਗ ਦ੍ਵੈਤ ਹਉ ਸਦਾ
 ਅਕੇਲਾ ॥ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੋਊ ਜਰ ਗਏ ॥
 ਜੋਊ ਥੇ ਸੋਊ ਪੁਨ ਭਏ ॥੬॥

ਯਾ ਰਾ ਲਾ ਵਾ ਝਾ ॥

ਯਾ ਕਿਰਿਆ ਕਉ ਸੋਊ ਪਛਾਨੈ ॥ ਅਦ੍ਵੈਤ
 ਅਖੰਡ ਆਪ ਕਉ ਮਾਨੈ ॥ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਮਹਿ
 ਪੁਰਖ ਅਲੇਖੰ ॥ ਆਦਿ ਅਪਾਰ ਅਨਾਦਿ
 ਅਭੇਖੰ ॥ ਝਾੜ ਮਿਟੀ ਆਤਮ ਦਰਸਾਨਾ ॥
 ਪ੍ਰਗਟੇ ਗਯਾਨ ਜੋਤ ਤਬ ਭਾਨਾ ॥ ਲਿਵ ਲੀਨ

ਭਏ ਆਤਮ ਮਧ ਐਸੇ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਜਲਹਿ ਭੇਦ
ਕਹੁ ਕੈਸੇ ॥ ਵਾਸਦੇਵ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਊ ॥
ਨਾਨਕ ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਆਤਮ ਸੋਊ ॥੨॥

ਅਗੇ ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ ਨਾਲ
ਰਲਾਇ ਲਿਖਿਆ।

ਓਅੰ ਹਰੀਅੰ ਸ਼੍ਰੀਅੰ ਕਰੀਅੰ
ਸੁੰਦੀ ਬਾਲਾਏ ਨਮਹ ॥

ਦਸਵੇਂ ਮਹਿਲ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੋ
ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇ ਕੇ
ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਸੋ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰ ਬਣਾਏ ਹਨ।

ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ ਮਹਾਤਮ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦ ਰਖਾਇਆ।
ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਥ ਲਿਖਾਇਆ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਪਨੀ
ਕਲਾ ਦਿਖਾਈ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਗੁਰ ਮੁਖੋਂ
ਅਲਾਈ। ਪੂਰਬ ਮੁਖ ਧਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਾਠਾ। ਇਕ

ਸੌ ਦਸ ਅਰ ਉਪਰ ਆਠਾ । ਪੁੱਤਰ ਲਛਮੀ ਆਪੇ
 ਆਵੈ । ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨ ਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ।
 ਦੱਖਣ ਮੁਖ ਕਰ ਪਾਠ ਜੋ ਕਰੇ । ਸ਼ੱਤਰੂ ਤਾਂਕਾ
 ਤਤ ਛਿਨ ਟਰੇ । ਪੱਛਮ ਮੁਖ ਧਰ ਪੜੇ ਜੇ ਕੋਈ ।
 ਤਾਕੇ ਵਸ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੋਈ । ਉਤਰ ਦਿਸਾ ਸਿਧੀ
 ਕੋ ਪਾਵੇ । ਤਾਂ ਕੋ ਬਚਨ ਸਤ ਹੋਇ ਜਾਵੇ । ਜਾ
 ਕੋ ਗਰਭ ਪਾਤ ਹੋਇ ਜਾਇ । ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਜਲ ਪਾਨ
 ਕਰਾਇ । ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਦਰ ਧਰ ਹਾਥ । ਦੀਰਘ
 ਆਯੁ ਸੁਤ ਕੇ ਨਾਥ । ਸੁਤਾ ਜਣੇ ਨਹੀਂ ਪੁਤਰ
 ਉਪਾਇ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਭਾਖੋਂ ਏਕ ਉਪਾਇ । ਜਾਮ
 ਨਿਸਾ ਬੀਤੇ ਜਬ ਆਇ । ਬਾਮ ਬਖਸ਼ ਥਲ ਹਾਥ
 ਟਿਕਾਇ । ਤੀਨ ਮਾਸ ਐਸੀ ਬਿਧ ਕਰੇ । ਜਨਮੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਮਰੇ । ਅਠਰਾਹੇ ਕਾ ਇਹ ਉਪਾਵਾ ।
 ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕਾਲ ਰਖਾਵਾ । ਪਤਿ ਵਸ ਕੀਨਾ
 ਚਾਹੇ ਨਾਰ । ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰ ।
 ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਕਰੇ ਅਹੁਤੀ । ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੇ
 ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਹੁਤੀ ॥ ਇਤੀ ਸੰਪੂਰਨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੀਚੈ ਨੇਕਨਾਮੀ ਜੋ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ
ਜ਼ਿਮੀ ਪਰ ਸੋ ਹੋਸੀ ਫਨਾਹਿ ॥ ਦਾਯਮ ਵ ਦੌਲਤ
ਕਸੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ॥ ਨ ਰਹਿੰਗੇ ਕਰੋੜੀ ਨ ਰਹਿੰਗੇ
ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦਮੜਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜੋ ਖਰਚੈ ਅਰ
ਖਾਇ ॥ ਦੇਵੈ ਦਿਲਾਵੈ ਰਜਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ਹੋਤਾ
ਨ ਰਾਖੈ ਅਕੇਲਾ ਨ ਖਾਇ ॥ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲਦਾਨੀ
ਵਹੀ ਭਿਸਤ ਜਾਇ ॥ ਕੀਜੈ ਤਵਾਜ਼ਿਆ ਨ ਕੀਜੈ
ਗੁਮਾਨ ॥ ਨ ਰਹਿਸੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨ ਰਹਿਸੀ
ਦੀਵਾਨ ॥ ਹਾਥੀ ਵ ਘੋੜੇ ਵ ਲਸ਼ਕਰ ਹਜ਼ਾਰ ॥
ਹੋਵੇਂਗੇ ਗਰਕ ਕੁਛ ਲਾਗੈ ਨ ਬਾਰ ॥ ਦੁਨੀਆ
ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਕਹੇ ਮੁਲਖ ਮੇਰਾ ॥ ਆਈ ਮੰਤ
ਸਿਰ ਪਰ ਨ ਤੇਰਾ ਨ ਮੇਰਾ ॥ ਕੇਤੀ ਗਈ ਦੇਖ

ਵਾਜੇ ਵਜਾਇ ॥ ਵਹੀ ਏਕ ਰਹਿਸੀ ਜੋ ਸਾਚਾ
 ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਇਆ ਅਕੇਲਾ ਅਕੇਲਾ
 ਚਲਾਇਆ ॥ ਚਲਤੇ ਵਕਤ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨ
 ਆਇਆ ॥ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਜੈ ਕਿਆ ਦੀਜੈ
 ਜਵਾਬ ॥ ਤੋਬਾ ਪੁਕਾਰੈ ਤੋ ਪਾਵੇ ਅਜਾਬ ॥
 ਦੁਨੀਆ ਪੈ ਕਰ ਜੋਰ ਦਖੜਾ ਕਮਾਇਆ ॥
 ਖਾਇਆ ਹੰਢਾਇਆ ਅਜਾਈਂ ਗਵਾਇਆ ॥
 ਆਖਰ ਪਛੋਤਾਣਾ ਕਰੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ॥ ਦਰਗੰਹ
 ਗਇਆ ਤੇ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਜਾਇ ॥ ਲਾਨਤ ਹੈ
 ਤੈਂ ਕੂ ਵ ਤੈਂਡੀ ਕਮਾਈ ॥ ਦਰੋਬਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ
 ਦੁਨੀਆਂ ਲੂਟ ਖਾਈ ॥ ਪੀਏ ਪਿਆਲੇ ਅੰ ਖਾਏ
 ਕਬਾਬ ॥ ਦੇਖੋ ਰੇ ਲੋਕੋ ਜੋ ਹੋਤੇ ਖਰਾਬ ॥ ਜਿਸਕਾ
 ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ
 ਲਾਲਚ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ਨ ਕੀਤੀ
 ਇਬਾਦਤ ਨ ਰਖਿਓ ਈਮਾਨ ॥ ਨ ਕੀਤੀਆ
 ਹਕੂਮਤ ਪੁਕਾਰੈ ਜਹਾਨ ॥ ਅੰਦਰ ਮਹਿਲ ਕੇ ਤੂੰ
 ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਜਾਇ ॥ ਹਰਮਾਂ ਸੇ ਖੇਲੇਂ ਖੁਸ਼ਬੋਈ

ਹਵਾਇ ॥ ਨ ਸੂਝੈ ਨ ਬੂਝੈ ਬਾਹਰ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥
 ਹਰਾਮੀ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋ ਮਾਰੇਂ ਬਿਗੋਇ ॥ ਵਸਤੀ
 ਉਜਾੜੇਂ ਫਿਰ ਨ ਵਸਾਵੇਂ ॥ ਕੂਕੇਂ ਪੁਕਾਰੇਂ ਤੋਂ
 ਦਾਦ ਨ ਪਾਵੇਂ ॥ ਲਾਥੋਂ ਕਰੋੜੀ ਕਰੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ॥
 ਕਈ ਕਿਸਾਨ ਬਪੁੜੈ ਮਰੀਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਹਾਕਮ
 ਕਹਾਵੇਂ ਹਕੂਮਤ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾ
 ਦੀਵਾਨਾ ਫਿਰੈ ਮਸਤ ਲੋਇ ॥ ਲੂਟੇ ਮੁਲਕ ਅੰਰ
 ਪਹਿਰੇ ਵ ਖਾਇ ॥ ਦੋਜ਼ਕ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਮਾਰੇਗੀ
 ਜਲਾਇ ॥ ਗਰਬ ਸਿਉ ਨ ਦੇਖੋ ਦੁਨੀਆ ਕੇ
 ਦੀਵਾਨੇ ॥ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨ ਰਹਿਗੀ ਤੂੰ ਐਸੀ ਨ
 ਜਾਨੇ ॥ ਉਠਾਵੇ ਸਭਾ ਉਸਕੋ ਲਾਗੇ ਨ ਬਾਰ ॥
 ਕਿਸਕੀ ਯਿਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸ ਕੇ ਘਰ ਬਾਰ ॥
 ਚੰਦ ਰੋਜ ਚਲਨਾ ਕਿਛ ਪਕੜੋ ਕਰਾਰ ॥ ਨ ਕੀਚੈ
 ਹਿਰਸ ਬਹੁਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਯਾਰ ॥ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ
 ਹੋ ਕੁਛ ਨੇਕੀ ਕਮਾਇ ॥ ਲਾਨਤ ਕਾ ਜਾਮਾ ਤੂੰ
 ਪਹਰੇਂ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗਫਲਤ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਖਾਵੋਗੇ
 ਮਾਰ ॥ ਬੇਟੀ ਵਾ ਬੇਟਾ ਕੋਈ ਲੇਗਾ ਨ ਸਾਰ ॥

ਤੋਬਾ ਕਰੋ ਬਹੁਤ ਕੀਚੇ ਨ ਜੋਰ ॥ ਦੋਜਕ ਕੀ
 ਆਤਸ਼ ਜਲਾਵੇਗੀ ਗੋਰ ॥ ਮਸਾਇਕ ਪੈਕੰਬਰ
 ਕੇਤੇ ਸ਼ਾਹ ਖਾਨ ॥ ਨ ਦੀਸੇਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਪਰ ਉਨੋਂ ਕੇ
 ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਚਲਤੇ ਕਬੂਤਰ ਜਨਾਵਰ ਕੀ ਛਾਉਂ ॥
 ਕੇਤੇ ਖਾਕ ਹੂਏ ਕੋਈ ਪੂਛੇ ਨ ਨਾਉਂ ॥ ਚਾਲੀ
 ਗੰਜ ਜੋੜੇ ਨ ਰਖਿਓ ਈਮਾਨ ॥ ਦੇਖੋ ਰੇ ਲੋਕੋ
 ਕਾਰੂ ਹੋਤਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ॥ ਨਦਾਨੀ ਯੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵ
 ਫਾਨੀ ਮੁਕਾਮ ॥ ਤੂੰ ਖੁਦ ਚਸ਼ਮਬੀਨੀ ਹੈ ਚਲਨਾ
 ਜਹਾਨ ॥ ਹਰ ਵਕਤ ਬੰਦੇ ਨ ਖਿਦਮਤ
 ਵਿਸਾਰ ॥ ਮਸਤੀ ਐ ਗਫਲਤ ਮੇਂ ਬਾਜ਼ੀ ਨ
 ਹਾਰ ॥ ਤੋਬਾ ਨ ਕੀਤੀਆ ਕਰਦੇ ਗੁਨਾਹ ॥
 ਨਾਨਕ ਐਸੇ ਆਲਮ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਨਾਹ ॥੧॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ (੮੦੬)

ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ॥

ਸੁਖ ਉਪਜੇ

ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

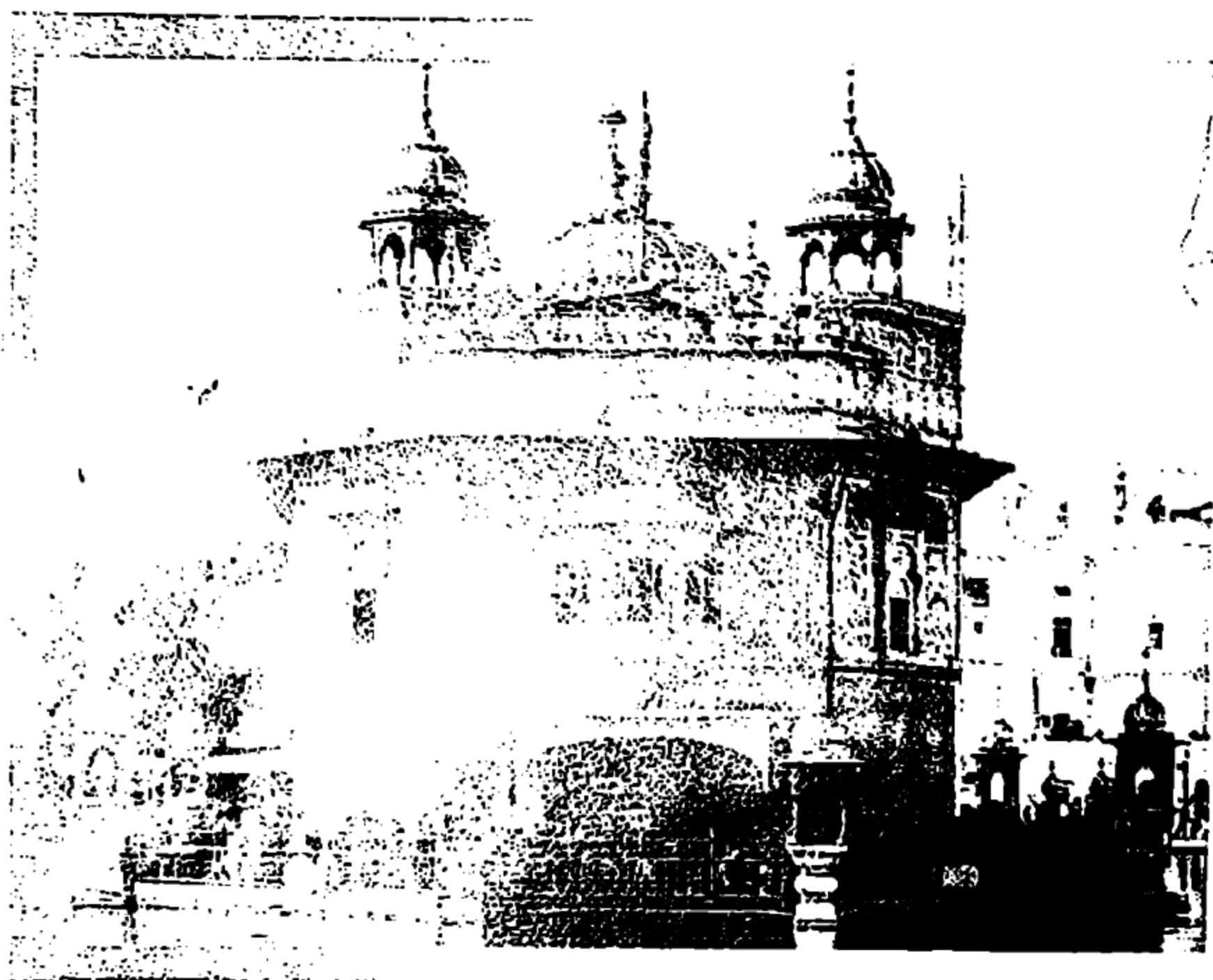
ਤਾਪ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ॥੧॥

ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਮਿਲਿ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥

੨॥੩॥੨੧॥

ਭੇਟਾ-6 ਰੁਪ

Jawahar Publishers:

119/3 ,Gali Kalalan , Bagh Jallianwala,Amritsar .

Email : jsks.publishers@gmail.com Phone:0183-2545421